

Wyrok z dnia 12 października 1999 r.

II UKN 148/99

Z art. 74 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.) nie wynika zniweczenie skutków prawnych czynności dokonanych pod rządem ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 51, poz. 298 ze zm.).

Przewodniczący: SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 października 1999 r. sprawy z powództwa Zygmunta G. przeciwko „M.K.” S.A. w K. o podwyższenie renty uzupełniającej, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 września 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 1998 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie uwzględnił częściowo powództwo Zygmunta G. przeciwko „M.K.” S.A. o podwyższenie renty uzupełniającej, a Sąd Apelacyjny w Krakowie apelację strony pozwanej wyrokiem z dnia 8 września 1998 r. oddalił.

Kasacja pozwanego zarzuca wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 444 § 2 i 907 § 2 KC oraz art. 74 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.), a nadto art. 316 KPC.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Poza sporem jest, że powód był pracownikiem K. Przedsiębiorstwa Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „M.”, w którym uległ wypadkowi przy pracy w 1965 r. i z tego tytułu od 1976 r. jest on uprawniony do renty inwalidzkiej wypadkowej drugiej grupy inwalidów, a w latach 1991 i 1995 zapadły prawomocne orzeczenia Sądów zasądzające rentę uzupełniającą. W niniejszym postępowaniu Sąd pierwszej instancji ustalił, że gdyby powód pozostawał w zatrudnieniu na takim samym stanowisku jak w okresie, kiedy uległ wypadkowi przy pracy, jego wynagrodzenie byłoby wyższe niż pobierana z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych inwalidzka renta wypadkowa, wobec czego zasądził na rzecz powoda wyliczoną różnicę. Skoro kasacja nie kwestionuje wyników postępowania dowodowego w tym zakresie, całkowicie chybione są zarzuty naruszenia art. 444 § 2 KC i 907 § 2 KC, gdyż te właśnie przepisy stanowią podstawę prawną rozstrzygnięcia, będącego zresztą kontynuacją rozstrzygnięć z lat poprzednich. Dlatego też kwestionowanie co do zasady prawa powoda do renty uzupełniającej jest niezrozumiałe przy założeniu, że pozwany posiada w procesie legitymację bierną. Tę zaś pozwany, ponad wszelką wątpliwość posiada, a to na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 51, poz. 298 ze zm.). W oparciu bowiem o ten przepis zostało sprywatyzowane byłe K. Przedsiębiorstwo Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „M.” i pozwany faktowi temu zaprzeczyć nie może. Natomiast wykładnia, iż z mocy art. 74 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.) pozwany utracił legitymację bierną w niniejszym procesie jest nie tylko oczywiście bezzasadna lecz wręcz kuriozalna. Przepis ten bowiem stanowi tylko, że ustawa z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych traci moc, co oznacza, że od wejścia w życie ustawy z 1996 r. prywatyzacja i komercjalizacja odbywać się będzie w oparciu o przepisy nowej ustawy, co wszakże nie może oznaczać, że skutki prawne czynności dokonanych pod rządem ustawy z 1990 r. zanikły i że idąc za tokiem rozumowania kasacji „M.K.” S.A. stał się na powrót K. Przedsiębiorstwem Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych. Art. 75 ustawy z 30 sierpnia 1996 r. stanowi, że jeżeli obowiązujące przepisy powołują się na uchyloną przepisem art. 74 ustawę lub odsyłają ogólnie do przepisów o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, stosuje się w tym zakresie odpowiednio przepisy ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. Niezależnie zatem od tego, że z mocy dawnej ustawy (art. 8 ust. 2) „M.K.”

S.A. wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego Przedsiębiorstwa Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych i z mocy art. 67 ustawy z 30 sierpnia 1996 r. skutki prawne czynności dokonanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy ocenia się według przepisów dotychczasowych, to także odpowiadałby wobec powoda, gdyby został sprywatyzowany na podstawie przepisów nowej ustawy, a to art. 1 ust. 1, art. 40 ust. 1 i art. 60 ust. 1.

Tym samym pozwany posiada w przedmiotowym procesie legitymację bierną. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku odniósł się wyłącznie do apelacyjnego zarzutu braku po stronie pozwanej legitymacji biernej, wobec czego nie znajduje uzasadnienia zarzut kasacji, iż Sąd ten nie rozpoznał zarzutu nieustosunkowania się przez Sąd pierwszej instancji do problemu legitymacji procesowej pozwanego, a zatem brak jest podstaw do uznania, iż Sąd Apelacyjny dopuścił się obrazy art. 316 KPC.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====